

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΓΙΟΛΟΓΟΙ»

Εβδομαδιαία έκδοση του Ιερού Ναού
Αγίων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης
Τηλ. 2108027738, E-mail: agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapostoloi.gr

ΚΥΡΙΑΚΗ 10 ΜΑΡΤΙΟΥ 2024.

«ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ»

*«Μνεία της δευτέρας και ενδόξου παρουσίας του
Κυρίου ημών Ιησού Χριστού».*

*Κοδράτου του εν Κορίνθω και των συν αυτώ 5
μαρτύρων, Αναστασίας της πατρικίας, Μιχαήλ
Μαυροειδή νεομάρτυρος του εν Αδριανουπόλει.*

έτος 17^ο Τεύχος 710

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ

Ευαγγελική περικοπή (Ματθ. 25,31-40)

Υπό Δημητρίου Φαραστέλη- θεολόγου

«Πορεύεσθε απ' εμού οι κα-
τηραμένοι εις το πυρ το αιώνιον, το
ητοιμασμένον τω διαβόλω» (Ματ-
θ.25,41).

Οι άνθρωποι μόνοι τους γκρέ-
μισαν τις γέφυρες, που οδηγούν
στην αγκαλιά του Χριστού. Θα ήταν
ωραίος τίτλος στο σημερινό Ευαγ-

γέλιο της μέλλουσας κρίσης. Πολλοί άνθρωποι σπεύδουν εντελώς ανεύ-
θυνα να κρίνουν το Θεό για την κρίση αυτή. Δε βλέπουν στο σημερινό
μας κόσμο σε όλα τα επίπεδα δικαιοσύνη και λένε: «Άδικος ο Θεός». Α-
κούνε τη σημερινή Ευαγγελική περικοπή της κρίσης, το Ευαγγέλιο της δι-
καιοσύνης και λένε: «Σκληρός ο Θεός». Τελικά τι θέλουμε; Άδικο ή δίκαιο
το Θεό; Φοβάμαι, αδελφοί μου, ότι όσοι με τόση ελαφρότητα κρίνουν και
κατακρίνουν το Θεό, πότε ως δίκαιο, πότε ως άδικο, , πότε ως υπερβολι-
κά δίκαιο και σκληρό, δεν πιστεύουν με ζωντανή και ζέουσα πίστη στο

Θεό. Αν Τον πίστευαν και Τον γνώριζαν, θα ήξεραν, ότι ο Θεός χωρίς αγάπη δεν υπάρχει! Και Θεός χωρίς δικαιοσύνη είναι η οικουμένη χωρίς καμιά τάξη.

Κι όμως, θα έρθει η ώρα της δικαιοσύνης, η ώρα της κρίσης. Φοβερός ο Θεός, φοβερός ο Χριστός ως κριτής. Κι όμως και σ' αυτή τη στιγμή ο Χριστός δείχνει την αγάπη Του. Δε θα είχε αγάπη ο Χριστός, αν έκρινε τους ανθρώπους χωρίς να απολογηθούν. Κατά κάποιον τρόπο το ίδιο κάνει και η ανθρώπινη δικαιοσύνη. Εμείς όμως πολλές φορές κρίνουμε τους συνανθρώπους μας αναπολόγητους. Χωρίς να ακούσουμε τον άλλο, χωρίς να τον ρωτήσουμε βγάζουμε καταδικαστική απόφαση. Ο Χριστός όμως τηρεί όλα τα στάδια της δικαστικής διαδικασίας. Και κατηγορητήριο και μάρτυρες και απολογία των κατηγορουμένων και αιτιολογημένη απόφαση, όλα αυτά τα βλέπουμε στην κρίση: **«Επείνασα και ουκ εδώκατέ μοι φαγείν, εδίψησα και ουκ εποτίσατέ μοι, ξένος ήμην και ου συναγαγατέ με..»** (Ματθ.25,35). Να οι αψευδείς μάρτυρες κατηγορίας. Κάποιο μικρό παιδάκι που πέθανε από την πείνα κάπου στην Αφρική, γιατί εμείς οι χορτάτοι δεν του δώσαμε να φάει. Κάποιος εικοσάχρονος νέος που πέθανε από τη χρήση ναρκωτικών, γιατί εμείς δεν του δώσαμε το καθαρό νερό της χαράς για να ξεδιψάσει και πήγε να ικανοποιήσει τη δίψα του για χαρά στα ναρκωτικά. Κάποιος άλλος άστεγος νέος που πέθανε από το κρύο, γιατί κανένας δεν τον φιλοξένησε: **«Ξένος ήμην και ου συναγαγατέ με..»** (Ματθ.25,43). Και απολογία; Στην ανθρώπινη δικαιοσύνη ένας κατηγορούμενος παίρνει προθεσμία λίγες μέρες για να απολογηθεί. Ο Θεός προκειμένου να ετοιμάσουμε την «καλήν απολογίαν» μάς δίνει προθεσμία μια ολόκληρη ζωή. Και οι κατηγορούμενοι υποβάλλουν ένσταση: **«Κύριε πότε σε είδομεν πεινώντα και εθρέψαμε ή διψώντα και εποτίσαμεν;..»** (Ματθ.25,44). Εντελώς αστήριχτη αλλά πάντως ένσταση. Αν ο Θεός δεν είχε αγάπη θα ετοίμαζε τον άνθρωπο για την κόλαση ή θα ετοίμαζε την κόλαση για τον άνθρωπο. Όμως ούτε το ένα, ούτε το άλλο συμβαίνει. Ο Θεός προετοίμασε τον άνθρωπο για τη βασιλεία Του. Το λέγει καθαρά: **«κληρονομήσατε την ητοιμασμένην υμίν βασιλείαν»** (Ματθ.25,34). Δε λέγει το ίδιο στην απόφασή Του για τους αδίκους. Η κόλαση δεν είναι

για τους ανθρώπους, είναι για το Διάβολο: **«πορεύεσθε ..εις το πυρ το αιώνιον, το ητοιμασμένον τω διαβόλω»** (Ματθ.25,41).

Τότε αφού η κόλαση είναι για το Διάβολο, γιατί να βρεθούν άνθρωποι σε αυτή και μάλιστα οι περισσότεροι; Όχι βέβαια γιατί το θέλει ο Χριστός, αλλά γιατί το θέλουν, το επιζητούν, το επιδιώκουν οι άνθρωποι. Είναι μια παράξενη κι ανεξήγητη πνευματική αυτοκτονία. Επομένως δε δικάζονται από το Χριστό οι άνθρωποι στην κόλαση. Αυτοκαταδικάζονται στην κόλαση. Για τον ίδιο λόγο που καταδικάστηκε ο Αδάμ. Ποιος τον έβγαλε από τον παράδεισο; Ο Θεός; Η αμαρτία; Όχι! Η δικαιολογία της αμαρτίας. Θέλησε να δικαιολογήσει τον εαυτό του ρίχνοντας τα βάρη στην Εύα και στον όφι. Η δικαιολογία κάνει αδικαιολόγητη την αμαρτία. Δε μάς λέγει Ο Χριστός δύσκολα, εύκολα μάς λέγει. Με λίγο ψωμί στον πεινασμένο κερδίζεις την αιώνια απόλαυση στο τραπέζι της βασιλείας των ουρανών. Μια επίσκεψη στους αρρώστους παίρνεις εισιτήριο για τον παράδεισο. Με λίγο ενδιαφέρον για τους φυλακισμένους γλυτώνεις από την αιώνια φυλακή και τα δεσμά του Σατανά και της κόλασης. Με τη φιλοξενία αστέγων αποκτάς κατοικία στον ουρανό. Γίνεται ακόμη πιο μεγάλη η καταδίκη, όχι μόνο γιατί δεν δίνουμε λίγα για να αποκτήσουμε τα πολλά, αλλά και διότι δε δίνουμε τα λίγα σ' Εκείνον, που μάς έδωσε τα πολλά. ««επείνασα..εδίψασα». Ο Χριστός πεινάει; Ο Χριστός διψάει; Ο Χριστός είναι πεινασμένος και διψασμένος; Ε ας Τον είχαμε κοντά μας και θα βλέπατε τι περιποίηση θα Του κάναμε. Ψέματα λέμε. Όταν βλασφημούμε, το Χριστό δε βλασφημούμε; « εμοί εποιήσατε». Όταν καταστρέφουμε την εικόνα του Χριστού, το Χριστό δεν υποτιμάμε; Κάθε άνθρωπος είναι εικόνα Χριστού. Είναι αδελφός του Χριστού: **«Εφ' όσον ουκ εποιήσατε ενί τούτων των αδελφών μου των ελαχίστων, ουδέ εμοί εποιήσατε»** (Ματθ.25,45).

Υπάρχει κι ένας άλλος λόγος που καταδικαζόμαστε. Γιατί όχι μόνο δε βοηθούμε τους ανθρώπους, αλλά και τους εκμεταλλευόμαστε. Όχι μόνο καλό δεν τους κάνουμε, αλλά ποικιλοτρόπως τους τραυματίζουμε. Αντί να τους θρέψουμε τους κατακλέβουμε. Αντί να τους ξεδιψάσουμε τους μεγαλώνουμε πιο πολύ την αγωνία τους. Αντί να τους παρηγορήσουμε στην αρρώστια τους, τους πληγώνουμε. Αντί να τους φιλοξενήσουμε τους

απογυμνώνουμε. Η κρίση, αγαπητοί μου, είναι αναπόφευκτη. Και ξέρετε ποιο κάνει πιο δύσκολη την κρίση; Η σύγκριση, που καθιστά καταλυτική την κρίση. Συγκρίνουμε τους μεν με τους δε. Συνήθως, όταν θυμίζουμε το Ευαγγέλιο, μάς απαντούν: «και ποιος τα κάνει αυτά, που διδάσκει το Ευαγγέλιο; Ποιος κοιτάζει τους άλλους ανθρώπους σήμερα; Όλοι κοιτάζουν τον εαυτό τους. Ποιος δείχνει αγάπη;» Να όμως που ο Χριστός κρίνει τους αδίκους συγκρίνοντας τους με τους δικαίους. Αν συγκρίνουμε τον εαυτό μας με άλλους ανθρώπους, με τους αγίους, είμαστε αναπολόγητοι. Αν συγκρίνουμε τον εαυτό μας και με τους ειδωλολάτρες και πάλι είμαστε αναπολόγητοι. Πόσα σπαταλάμε αυτές τις άγιες μέρες του Τριωδίου για καρναβαλίστικες εκδηλώσεις; Η κρίση είναι αναπόφευκτη. Θα αντιμετωπίσουμε την κρίση και γιατί δεν έχουμε διάκριση. Γιατί καταδικάστηκαν οι κολασμένοι της περικοπής; Διότι δε διέκριναν τα πρόσκαιρα από τα αιώνια. Ήθελαν να θεραπεύσουν τις τρέχουσες ανάγκες κι αδιαφόρησαν τελείως για την αιώνια ανάγκη, για την ανάγκη της σωτηρίας. Δε διέκριναν το λόγο των ανθρώπων από το λόγο του Θεού. Για την αιώνια ζωή μάς μιλάει όχι άνθρωπος, αλλά ο λόγος του Θεού. Δε μπορούσαν να διακρίνουν τους ευεργέτες τους. Ποιος είναι ευεργέτης μας; όχι εκείνοι που μάς δίνουν. Ευεργέτες είναι εκείνοι, που μάς ζητούν να τους δώσουμε. Είναι οι ενδεείς, οι πονεμένοι, οι θλιμμένοι. Δώσε λίγο χρόνο, λίγο χρήμα και **πολύ** Χριστό.

Η κρίση είναι γεγονός, γιατί υπάρχουν οι λέξεις σύγκριση και διάκριση, για τις οποίες σάς μίλησα. Αλλά υπάρχει και άλλη σχετική λέξη, η υπόκριση. Εδώ υποκρινόμαστε. Κάποια μάσκα φοράμε σχεδόν όλοι μας. Ξεγελάμε τον εαυτό μας και τους άλλους ανθρώπους. Κάποτε όμως θα γίνει το ξεμασκάρωμα, το ξεγύμνωμά μας, ίσως πιο γρήγορα από ότι φανταζόμαστε.

Κύριε την κρίση Σου την φοβόμαστε, γιατί κάνουμε σύγκριση με άλλους και διαπιστώνουμε ότι δεν είμαστε τίποτα. Την κρίση Σου την φοβόμαστε, γιατί δεν έχουμε τη διάκριση, να προτιμάμε τα μέλλοντα από τα παρόντα. Την κρίση Σου τη φοβόμαστε, γιατί έχουμε υπόκριση και εξαπατάμε τους άλλους. Κύριέ μας! Η κρίση μη γίνει κατάκριση. Δος μας τη με-

τάνοια. Σε ένα κατανυκτικό στιχηρό εσπερινού του τετάρτου ήχου ακού-
με: « Κύριε πριν εις τέλος απόλωμαι, σώσον με» ! ΑΜΗΝ.